

Reede, 13. detsember

1. peatükk

Voodis oli soojem kui alumise korruse diivanil, seega oli Hanna Duncker suleteki alla pugunud ja toetus vastu suurt padjakuhja, tahvelarvuti süles. Kui ta Klevasse kolis, oli olnud kevad. Nüüd oli talv ja miinuskraadid ning maja tundus külm, tuul tõmbas, kuigi kraadiklaas väitis, et majas on kakskümmend kraadi.

Hanna haigutas ja vajutas käima järgmise „Downtown Abbey“ osa. Tegelikult pidanuks ta täna õhtul olema Isaki pool. Oli ju ikkagi luutsinapäev. Aga Isak oli saatnud hommikul sõnumi ja öelnud, et tal pea valutab ja kurk on valus. Luksusliku kolmekäigulise õhtusöögi asemel olid jäägid külmkapist, siis kommid ja sarja vaatamise maraton voodis. Ta oli juba peaaegu kogu kolmanda hooaja ära vaadanud ega saanud aru, kuidas ta oli selle varem maha maganud. Kõige parem oli Maggie Smith leedi Violeti, Briti kõrghklassi perepea osas.

Hanna tähelepanu hajus ekraanilt. Vajadus fiktiivse armastuse järele kaunites keskkondades oli vähenenud sestpeale, kui tema ellu ilmus Isak. Üleeile olid nad käinud Rebecka ja Petri pool õhtusöögil. See oli esimene kord, kui nad said Isakiga paarina Rebeckaga kokku ning sõbranna paistis tõesti tema üle

rõõmustavat. Rebecka elu läks edasi, hoolimata kaotusest. Nüüd oli ta poja Joeli surmast möödas seitse kuud. Rebecka võttis tihti ühendust ning tahtis kohtuda. Sõbranna vajas teda ja tegelikult tahtis Hannagi seda suhet hoida. Sellegipoolest ütles ta enamasti ära. Takistuseks oli see, mida ta pidi Rebeckale rääkima. See, mida ta oli sügisel teada saanud, kui ta vend Kristoffer ühtäkki ukse taha ilmus.

Hanna vajutas pausile ja küünitask mobiili järele. Otsis välja Rebecka numbri. Vahtis seda tükk aega, aga siiski loobus. Sellisel kellaajal ei saanud helistada. Kell oli peaaegu kümme ja ta ei tahtnud Mollyt kogemata üles ajada. Selle asemel otsis ta välja pildi, mille Rebecka oli päeval saatnud. Selle, kus Molly seisisk oma valges Lucia-rüüsk, küünlapärg juustes, naeratades õnnelikult kaamerasse. Pilt oli tehtud Gårdby kooli eesk, kus nemadki Rebeckaga väiksena käiskid.

Teda haaras igatsusk Isaki järele, kuid ta ei saanud ka temale helistada. Meesk kindlasti magask juba, arvestades ta halba enesetunnet. *Oled ärkvel?* saatis ta sõnumi. Kui oli möödunud mõni minut, ilma et ta oleks vastusk saanud, saatis Hanna tuksuva südame ja pani telefoni käesk. Pärast järjekordset haigutusk libiskas ta ka tahvelarvuti öökapiile. Nii väskinud kui Hanna oli, suudask temagi ehk magada. Esmalt lükkask ta eemale suured dekoratiivpadjad ja pani põse vastu valget kohevat patja. Loodetavasti tunneb Isak ennast homme paremini.

Isak toetus ühele sambale politseimajaj eesk. „Mida ta minu töö juures teeb?“ mõtles Hanna. Rõõmsalt üllatununa jookskis ta tema poole, jalad puudutasid vaevu maad, kuid peatus järsult, kui nägi mehe nägu. Meesk vahtisk talle tungival pilgul otsa, silmad ärritusest kissisk.

Isaki nägu muundusk Kristofferi omaks. Vend avas suu ja Hanna teadisk, mida ta ütleb. Tal oli see jutuajamine peask. Jutuajamine, mille nad olid pidanud pärast seda, kui ta laskisk venna vastutahtsk oma elutuppa.

„Ma olin seal, kui Ester Jensen suri.“

Keha valdas samasugune šokk nagu toona. Mingil kummalisel viisil oli Hanna teadlik, et näeb und, ja paistis, nagu kaotaks unenägu kõik tõkkes. Ta ei suutnud ennast üleüldse kaitsta ja tahtis minema pääseda. Unenäos pigistas ta silmad kõvasti kinni. Kui ta need avas, istus ta endiselt Kristofferiga diivanil. Samamoodi nagu nad olid istunud. Isegi pooleldi tühjaks joodud veeklaas seisis taburetil, mida ta kasutas diivanilauana.

„Mis mõttes olid seal?“ küsis ta. „Kas sina tapsid ta?“

Kristoffer peitis näo kättesse. Nuuksed katkestasid ta jutu. Miks nii kuum on? Keha kleepus higist. See pole õige. Nii soe polnud Kristofferi külaskäigust peale olnud. Hanna tahtis ja samal ei tahtnud unenäos viibida. Mingi osa temast lootis, et venna lugu muutub, saades millekski, mida on kergem taluda.

Unenägu oli läinud. Ta oli pikali ja vahtis lage, mida polnud näha. Väsinud aju püüdis kogetut mõista: kuumus, praksuv heli, ninna tungiv terav hais.

Põrgusse. Maja põleb.

Hanna lõi ennast istuli hüpates vastu kaldlage ära. Tuba käis ringi, ent tal õnnestus ukseni jõuda. Uks polnud päris kinni ja ta tõukas seda küünarnukiga väljapoole. Alumiselt korruselt paiskus üles paksu suitsu. Sealtkaudu ta välja ei saa. Ta pööras ringi ja tormas öökapi juurde ning haaras mobiili. Kas tal oli veel midagi vaja? Põrand jalge all oli kuum ja mõtlemiseks ei jäänud aega. Ta teadis vaid, et peab siit minema pääsema. Ta kiskus maja taha avaneva akna lahti. Külma õhku tundes jõudis talle kohale, et tal on seljas vaid öösärk ja aluspüksid, ning ta haaras hommikumantli. Tõmbas selle selga, ise alla vaadates. Leegid nilpsasid majaseina. Ta ei saaks aknalauast kinni hoida, et kukkumisteed lühendada. Ta oli sunnitud hüppama.

Madratsi või mõne muu pehme eseme aknast välja tiri-
miseks ei jäänud aega. Hanna pistis telefoni taskusse, tõstis
tooli akna alla ning viskas välja sellel rippuvad riided. Seejärel

ronis ta toolile ning asetas jala aknalauale, haaras aknaraamist. Maa oli lumega kaetud, kuid lumi oli vaid mõnekümne sentimeetri paksune. Otse tema all laius paari meetri laiune terrass – selle kõrvalt algas muruplats. Peab proovima jõuda sinnani.

Hanna neelatas ning hüppas välja.

Juba õhus sai ta aru, et muruni ta ei jõua. Veranda oli vähemalt puidust, mitte kivist nagu Ingridil. Ta püüdis muuta end väikeseks ja pehmeks. Hommikumantel liikus üles, kui ta terrassi puudutas ja ennast edasi veeretas. Kõikjal oli lumi. Jääkülm embus, mis lõi tal hinge kinni ja tuimestas valu. Lumi oli kukkumist pehmdandanud ja talle tundus, et ükski luu ei murdunud.

Hanna pööras end maja poole. Leegid ulatusid nüüd juba aknani. Tema edumaa oli olnud vaid mõnesekundiline. Kiiresti tormas ta edasi ning haaras teksad. Õhuke pusa oli ilmselt tuulehooga maja poole kandunud, sest ta nägi, et see põleb. Kuumus näol oli väljakannatamatu. Kui ta oli piisaval kaugusel, tõmbas ta teksad jalga, haaras telefoni ja helistas häirekeskusesse.

Leegid said katuse kohal kokku kui sõbrad, kes pole ammu kohtunud. Maja polnud võimalik päästa. Nüüd pääsen seal külmetamisest, mõtles ta, hetk hiljem saabus nutt. Kleva maja päästis ta, kui ta pärast Stockholmi-aastaid tagasi Ölandile kolis. Tol nädalal, kui ta kooli lõpetas, võeti isa kinni kahtlustatuna mõrvas, ning seetõttu Hanna põgenes. Igatsus ja meeleheide ajasid ta tagasi ja tal oli olnud õigus. Kuigi isa oli süüdi mõistetud, ei olnud ta süüdi. Vähemalt mitte tapmises.

Hanna vahtis leeke, kuid nüüd ei näinud ta enam neid, vaid oma isa Larsi. Piinatud näoilmet, kui ta istus Hanna vastas vangla külastusruumis. Selle asemel et usaldada sisetunnet, oli Hanna teda survestanud.

Miks sa Ester Jensenit ära tapsid?

Vastus, mis oli teda toona vihastanud:

See ei olnud nii mõeldud.

Ta soovis, et oleks isa kallistanud, aidanud tal sel moel avaneda. Selle asemel oli ta püsti tõusnud ja minema jalutanud

2. peatükk

Erik Lindgren nägi tumeda talvetaeva taustal leeke enne Kleva teele pööramist. Oli näha, et tuletõrjujatel ei olnud veel õnnestunud maja kustutada. Talle oli helistanud ülemus Ove Hultmark ning juhtunut selgitanud. Aga Hannaga olla kõik korras. Vähemalt füüsiliselt. Häirekeskusesse oli naine helistanud ise.

Erik keeras külla sisse. Hoolimata hilisest kellajast põles enamikes akendes tuli. Arvatavasti olid elanikud sireenide peale ärganud ega suutnud enam pärast seda uinuda. Aastaaega silmas pidades oli vähemalt tule leviku oht väike. Tee oli nii kitsas, et tuletõrjeautodest ei olnud võimalik mööduda. Lumi krudises rehvide all, kui ta auto teeserva juhtis ja kinni pidas. Hanna maja asus siit veidi edasi – põllul. Vaatamata kaugusele tundis ta autost väljudes leekide soojust. Suits tungis kopsudesse. Leidnud lähima tuletõrjuja, näitas ta oma töötõendit.

„Ma olen selle naise kolleeg,“ ütles ta. „Kus ta on?“

Tuletõrjuja osutas peaga veidi eemal seisva kiirabiauto suunas. Ilmselt tulid nad teiselt poolt, kuna autonina oli nende poole. Erik kiirustas sinna ja kõndis ümber auto tagaküljele. Hanna istus kandraamil, tekk õlul. Jalas olid tal teksad ja seljas hommikumantel. Ta kõrval otsis kiirabiõde midagi sahtlist. Hannal oli näo ees hapnikumask, aga ta võttis selle kohe eest, kui Erik kiirabiautosse astus.

„Mida sina siin teed?“

„Ma pole sul ju veel külas käinud,“ vastas mees. „Ma arvasin, et on aeg.“

Hanna turtsatas naerda, kuid see naer läks üle kõhahooks. Ta surus maski jälle vastu nägu ja hingas paar korda sügavalt.

„Ei kõla kuigi hästi,“ arvas Erik.

„Ah, pole hullu,“ ütles Hanna. „Aga sa oleks pidanud eile tulema. Siis oleksin saanud kohvi pakkuda.“

Erikul oli keelel Supriya-nali, et naine oleks meeleldi kaasa tulnud, aga ta neelas selle alla. See polnud enam naljakas. Politseikoolis käies oli Erik evakueeritud tõstekraanaga oma ühikatoast, kuna üks teine üliõpilane oli otsustanud keset ööd süüa tegema hakata ja siis magama jäänud. Hoolimata tööst politseis oli aknal päästeametit oodata praeguseni üks vastikumaid asju, mida ta oli läbi elanud. Pärast seda, kui suitsukahjustused olid likvideeritud, sai ta tagasi kolida, aga mõeldes sellele, kui suurtes leekides oli Hanna maja, ei saa arvatavasti midagi päästa. Meditsiinitöötaja palus tal eest tulla ja Hannal jala üles tõsta. Seejärel sidus ta selle sidemesse.

„Kuidas sa välja said?“ küsis Erik.

„Ma olin magama jäänud,“ vastas Hanna. „Nii et teise korruse aknast. Aga see on kõigest nikastus.“

„Igatahes vedas, et sa üles ärkasid.“

„Jah.“

Hanna kõhkles, nagu tahaks veel midagi öelda. Selle asemel tõstis ta hapnikumaski tagasi näole. Ta teadis samahästi kui Erikki, et oleks võinud surra. Tulekahjude puhul oli suits põhjuseks, miks paljud üles ei ärganud. Erik oli tol ööl õppinud, sest oli eksamiks valmistumisega hilja peale jäänud. Kui suitsuandur undama hakkas, oli koridor olnud nii suitsu täis, et ta sulges ukse ja jäi tuppa.

„Kas sul suitsuandurit ei ole?“ küsis ta.

„Muidugi on,“ vastas Hanna maski näolt võttes. „Aga see ei teinud häält. Ilmselt on patareid tühjaks saanud.“

„Kas sul on aimu, millest tulekahju alguse sai?“ küsis Erik.

„Ei ole,“ kostis Hanna.

Kiirabiõde oli jalaga valmis saanud ja Erik tundis, et jääb liiga ette.

„Ma räägin operatsioonijuhiga,“ ütles ta. „Ehk teavad nad juba midagi.“

Erik ei hoolinud Hanna vastuväidetest ning hüppas kiirabiautost välja. Ta seisis hetke ja jälgis tuletõrjujate tööd. Nood liikusid keskendunult ega paanitsenud. Muidugi oli neil olukord kontrolli all.

Ta kõndis mehe juurde, kes juhatas vägesid. Lumi krudises kingataldade all. Erik armastas seda aastaaga. Ta oli ostnud tütar Nilale sünnipäevaks murdmaasuusad, et nad võiksid koos suusatamas käia. Tegelikult eelistas ta slaalomit, kuid siinkandis polnud sedasorti nõlvu. Supriya polnud talvespordist sugugi vaimustuses. Erikul polnud õnnestunud teda kunagi proovimagi meelitada. Kuid jõulud naisele meeldisid. Nende esimestel ühistel jõuludel olid nad elanud Mumbais ning Erik oli proovinud valmistada talle Rootsi jõululõunat India ja taimetoidu koostisosadest. Läbikukkumist oli ta silunud jõululaulude laulmisega ja Supriyal olid naerust pisarad silmas.

Me oleme alati osanud naerda, mõtles ta. Mure, et naine tahab tagasi Indiasse kolida, oli settinud. Vaid mõne kuu eest olid nad tähistanud *diwali* valgusepäha ning Erik oli näinud vaeva, et leevendada abikaasa koduigatsust. Süüdanud kogu korteris küünlad, küpsetanud magusat, ostnud talle väikesi kingitusi ning teinud mitu videokõnet ämmale ja äiaie.

Teist korda näitas Erik oma töötõendit.

„Kui kiiresti,“ leidis mees.

„Mis mõttes?“

„Ma helistasin vaid mõni minut tagasi ja teatasin, et tegu on tahtliku süütamisega.“

„Kui kindel see on?“

„Väga kindel,“ vastas mees. „Arvestades tule võimsat levikut.“
 „Ma olen siin kui kolleeg,“ ütles Erik. „Kuid uurijad on kindlasti juba teel.“

Ta ruttas tagasi kiirabisse.

„See on tahtlik süütamine,“ ütles ta.

Hanna noogutas ega paistnud karvavõrdki üllatunud.

„Kas sa tead, kes selle taga on?“ küsis Erik.

Võib-olla oli süütajaks Ester Jenseni tütar Maria. Mõne kuu eest oli too saatnud Hannale sõnumi ja teda oli ähvardatud ka telefonikõnedes, mida ei olnud võimalik jälitada. Hanna avas suu, kuid teda katkestas kõrvulukustav ragin.

3. peatükk

Nähtavasti varises katus kokku, mõtles Hanna. Kõik, mida ta omas, oli saanud tuhaks, ning nüüd ei olnud tal enam kuskil elada. Ta surus hapnikumaski vastu nägu, et ei peaks rääkima.

„Kas sa tead, kes selle taga on?“ küsis Erik uuesti.

Hanna raputas ägedalt pead. Ta ei saanud Erikule rääkida. Mitte siin ja praegu. Kuid oli vaid üks inimene, kes võis selle taga olla.

Ta sulges silmad, ent siis tulid tagasi pildid kohtumisest Kristofferiga. Tunded unenäost, millest tulekahju oli ta välja rebinud, kuid mida see siiski täielikult ei olnud kustutanud. *Ma olin seal, kui Ester Jensen suri*. Kuidas võis Kristoffer kõik need aastad valetada? Ta oli pannud Hanna kahtlema kõiges, mida isa oli talle tähendanud. Ta avas taas silmad.

„Ma arvan, et oleks parem, kui te nüüd ära lähete,“ ütles kiirabiõde.

„Ma helistan homme,“ sõnas Erik.

Nüüd Hanna noogutas. Niipea, kui mees oli läinud, võttis ta hapnikumaski eest. Kiirabiõde oli ligi kolmekümnene naine. Ta juuksed olid seotud hobusesabasse ning kaelale oli tätoveeritud paar hieroglüüfi. Hanna pigistas oma tätoveeringut. Ööbikut käel.

„Kas teil on valus?“ küsis kiirabiõde.

„Ei,“ vastas Hanna ja lasi lahti.

Vanaema oli talle kinkinud puust ööbiku ning öelnud, et see kaitseb õudusunenägude eest. Pärast seda, kui ema vähki suri ja Hanna oli kõigest kaheteistkümnene, hakkisid õudusunenäod ta ööd ribadeks. Ööbik oli seisnud magamistoa aknalaual. Miks ta seda enne välja hüppamist kaasa ei haaranud? Nüüd oli ka see läinud.

„Kuidas te ennast tunnete?“

„On olnud parem,“ vastas Hanna.

„Päeva suurim pisendus,“ kohmas tüdruk ja muigas.

„Ainult päeva?“

„Eile sõitsin ma kohale ühe liiklusõnnetuse peale. Tüüp, kes oli liiklusmürgiga läbi torgatud, ütles, et tunneb ennast imehästi.“

„Kas ta jäi elama?“

„Jah, liiklusmärk läks kõikidest elutähtsatest organitest mööda.“

„Seega mis on hinnang minule?“ küsis Hanna.

„Kopsude ärritus,“ vastas kiirabiõde. „Aga muidu on näitajad head. Kuigi mina arvan ikkagi, et teid peaks ööseks haiglasse jälgimisele viima.“

„Täna, ei.“

„Võivad tekkida tüsistused,“ püüdis kiirabiõde veenda.

„Täna, ei,“ kordas Hanna.

Kopsudes oli juba parem tunne. Ta polnud jõudnud kuigi palju suitsu sisse hingata. Nikastatud jalaliiges andis tunda ja peas oli vastu lage löömisest korralik muhk, ent muud hullu

tegelikult polnudki. *Ma oleksin võinud surra.* Hanna tõrjus selle mõtte eemale.

„Kuhu te siis lähete?“ küsis naine. „Teie maja on ...“

„Naabrinaine juba pakkus mulle voodikohta.“

Ingrid oli kohale jooksnud mõned minutid pärast seda, kui Hanna häirekeskusesse helistas. Hanna oli kuulnud ta meeleheitlikke hõikeid teiselt poolt maja, ent polnud suutnud vastata. Selle asemel oli ta sinna koperdanud. Esimese päästeauto saabumise ajaks olid nad peaaegu Ingridi majani jõudnud. Peale Hanna olid teisedki tulekahjust teada andnud. Ingrid ei kannatanud külma, seega läks tema tuppa ning Hanna kiirabiõega kaasa.

Hanna võttis taskust telefoni. Ta mobiil, paar teksapükse, särk, aluspüksid ja hommikumantel olid kõik, mille ta kaasa sai. Isaki juures oli üks hambahari ja üks komplekt vahetusriideid. Pisarad tõusid silmi, mõeldes Isakile. Antud hetkel oli see järjekordne telefonikõne, mida ta teha ei suutnud. Kindla peale variseb ta mehe häält kuuldes kokku. Ta helistas hoopis Ingridile.

„See meeldiv kiirabiõde on minuga ühel pool. Aga sa pead mulle ilmselt järele tulema, et ta mu minema laseks.“

Tüdruk naeris ja vangutas pead.

„Muidugi,“ vastas Ingrid.

„Mis su jalanumber on?“ küsis Hanna.

„Kolmkümmend seitse.“

Hannal endal oli nelikümmend kaks. Pole kuigi imelik, arvestades, et ta oli 185 sentimeetrit pikk.

„Kahju, aga äkki saad mõned sussid või sokid kaasa haarata?“

Hanna ei tahtnud kuidagi paljajalu lumes kõndida.

„Ma vaatan, mis ma leian,“ kostis Ingrid.

Mõne minuti pärast oli ta juba kohal, kaasas suur villane tekk ja paar plätusid, mis olid ilmselt ta abikaasale või pojale kuulunud. Pärast abikaasa surma peaaegu kaksikümmend aastat tagasi võttis nende poeg talu üle.

„Mul on kahju, aga paremaid mul polnud.“

„Abiks ikka.“

Hanna pistis jalad plätudesse ning tõmbas villase teki ümber. Medõde aitas ta kiirabiautost välja.

„Edu!“ soovis ta.

„Tänan,“ vastas Hanna.

Nüüd, seotuna, oli jalale kergem toetuda. Plastplätud olid külmad, aga vähemalt pääses ta paljajalu käimisest. Tuletõrjeülem kiirustas neile järele.

„Uurijad tahavad teiega millalgi rääkida,“ ütles ta.

„Ma olen kõrvalmajas,“ vastas Hanna. „Aga ma tõesti hindaksin, kui nad seda täna öösel ei teeks.“

Keegi hüüdis tuletõrjeülemat ja mees lasi Hannal minna. Aeglaselt liikusid nad edasi Ingridi maja poole. Naabril oli raskem kõndida kui Hannal. Üks Kleva rannateeäärsetest elanikest oli talveõhe uudistama tulnud, kuid ei tulnud vähemalt nendeni. Hanna võttis Ingridi esikus plätud jalast, ent jättis teki õlgadele. Naabrinaine oli juba voodi elutuppa üles teinud.

„Puus on kehvem,“ ütles ta. „Seega ei saa ma sulle paraku voodit pakkuda.“

„See sobib kenasti.“

Hanna istus diivanile suleteki alla, kui Ingrid suundus kööki, et panna valmis tee ja viski.

„Kas ma helistan Isakile?“ küsis ta niipea, kui oli kandiku diivanilauale asetanud.

„Ma teen seda homme, kui üles ärkan.“

„Nagu kavatseksid sa üldse magada,“ kirtsutas Ingrid nina. „Ta peab teadma.“

„Ja saabki teada,“ ütles Hanna. „Lihtsalt mitte kohe praegu. Me jätsime täna õhtul õhtusöögi ära, sest ta oli haige.“

„Talle teeb haiget, kui sa kohe ei helista,“ ei jätnud Ingrid järele.

„Palun,“ palus Hanna. „Ma ei jaksa ...“

Ta küünitas tee järele. Põimis käed ümber tassi ja tõstis selle suu juurde. Kujutluspildid kohtumisest Kristofferiga segunesid maja nilpsavate leekidega. Käed hakkasid värisema. Tal ei olnud enam midagi. Rahakott oli olnud alumisel korrusel jope-taskus.

„See oli hirmus,“ ütles Ingrid, „seista ja leeke vaadata, arvates, et sa oled majas. Kas sa tead, kes süütas?“

„Miks sa nii küsid?“

„See tulekahju loomulikult teel ei alanud. Bensiiniais oli üleval.“

Hanna püüdis veel lonksu teed juua, kuid käed värisesid liialt. *Ma oleksin võinud surra.* See mõte ei lasknud ennast eemale peletada. Mingil moel õnnestus tal tass käest panna. Ta avas suu, kavatsedes pakkuda Ingridile sama vale mis Erikulegi.

„See oli Axel Sandsten,“ ütles Hanna.

Ingrid jäi talle otsa jõllitama ja Hanna tahtnuks nii meeletult need sõnad tagasi võtta. Mis tal viga on? Niimoodi siis oligi olla šokis, mõistis ta. Muidugi oli ta olnud šokis nii siis, kui ta ema suri, kui ka siis, kui politsei isa minema viis, kuid ta ei mäletanud, et oleks enda üle täiesti kontrolli kaotanud. Keha vappus külmast ja ta tõmbas nii villase kui suleteki tihedamini ümber.

„Nojah, võib-olla see ikkagi polnud tema, kes süütas,“ jätkas ta. „Aga sellisel juhul saatis ta kellegi.“

Meenus siluett rannateel. Mis siis, kui see polnudki naaber?

„Miks peaks Axel Sandsten tahtma sind tappa?“ küsis Ingrid.

„Sest tema tappis Ester Jenseni.“

Taas kord tuli Hannal läbi elada Kristofferi avaldatu, korrates seda Ingridile. Hanna oli sundinud venda rääkima mitu korda. Samamoodi tegi ta ülekuulatavatega, et nad takerduksid vastuolulistesse üksikasjadesse. Kristoffer oli aga läinud veelgi detailsemaks. Kristoffer, Robin ja Axel olid Ester Jenseni juurde sisse murdnud. Nad olid naisele padjapüüri pähe tõmmanud, sidunud ta toolile ja otsinud raha. Nad olid leidnud vaid mõne

sajakroonise ning Axel oli sattunud raevu ja tormanud Esteri juurde. Ta oli naise pikali tõuganud ja hakanud jalgadega peksma. Nii Kristoffer kui ka Robin olid sellest liiga šokeeritud, et vahele tormata. Vähemalt Kristofferi versioonis. Kui nad lõpuks Axeli peatasid, oli juba hilja.

Ester oli surnud.

Ingrid istus pikalt vaikides. Näos ei liikunud miski, kuid täiesti selgelt töötas ta kuuldut läbi. Sedapuhku sirutas Hanna käe viski järele. Tal õnnestus hoida käsi piisavalt kindlalt, et lonks võtta. Ta hakkas köhima, surus käed vastu rinda. Äkki oleks pidanud siiski haiglasse kaasa minema. Siis oleks vähemalt sellest pääsenud.

„Kes Esteri majale tule otsa pani?“ küsis Ingrid lõpuks.

„Isa,“ vastas Hanna. „Et Kristofferit kaitsta. Isa arvas, et tema oli tapja.“

See osa Kristofferi loost polnud sidus. Venna sõnul oli Axel Robini endaga kaasa tulema sundinud ning jätnud Kristofferi surnukehaga sinna. Paanikas oli too helistanud isale, kes kohale tormas. Isale oli Kristoffer öelnud, et tema oli Esteri surnuks peksnud, et see polnud nii mõeldud.

„Kas sa oled sellest kellelegi teisele rääkinud?“ jätkas Ingrid.

„Ei.“

Ja ta poleks pidanud ka nüüd rääkima. Mitte praeguses seisundis.

„Esteri tütar peab teada saama.“

„Ma tean,“ vastas Hanna.

Kõik kaotused löid temas lainetena kokku. Ema, kes oli surnud vähki. Isa, kes oli hakanud jooma ja tapmise eest süüdi mõistetud. Kristoffer, kes oli lasknud tal uskuda, et nende isa on tapja. Isa, kes pärast vanglast pääsemist ennast surnuks jõi. Maja, mida enam polnud.

Kui Kristoffer oli oma loo ära rääkinud, oli Hanna ta välja visanud. Polnud suutnud temaga enam mitu nädalat suhelda.

Tal ei õnnestunud venna loo otsi klappima saada. Miks oleksid pidanud Axel ja Robin ta sinna jätma?

Lõpuks oli viha piisavalt lahtunud, et ta kannataks välja Kristofferi katsed vabandust paluda, ja ta oli hakanud vennaga telefonitsi suhtlema. Ta ei tahtnud ilma Kristofferita oma ülemuse Ove Hultmarki juurde minna. Ove uuris seda tapmist kuusteist aastat tagasi. Kui juurdlus uuesti avataks, tuleks kogu tõde loodetavasti välja.

Aga nüüd? Tema ratsionaalne pool teadis, et enam pole võimalik oodata. Mida Axel teeks, kui mõistaks, et ta on ikka veel elus? Võib-olla ta isegi juba teadis seda. Vahest oli tema see, kes rannateel seisis. Osa temast tahtnuks välja tormata, kuid sedasorti paranoiale ei tohtinud järele anda.

„Ma ei kavatse lasta Axelil pääseda mitte ühegi asjaga, mida ta korda on saatnud,“ ütles ta.

„Selles olen ma täiesti veendunud,“ nõustus Ingrid. „Aga ma ei arva, et oleks kuigi nutikas omal käel tema kallale asuda.“

Hanna ei öelnud midagi. Ta teadis, et Ingridil on õigus. Sellegipoolest kahtles ta endiselt Ove juurde minekus. Tal oli vaid Kristofferi versioon ja ta peaks leidma vähemalt midagi, mis seda toetaks. Või ümber lükkaks. Kristofferit ei saanud usaldada, nii lihtne see oligi.

Hanna võttis veel ühe lonksu viskit. Käed ei värisenud enam nii tugevasti. Aeglaselt ärkas juurdlusaju ellu. Kust alustada? Äkki Robini õest Klarast. Klara oli ühe Missing People'i korraldatud otsingu ajal tema juurde tulnud, seejärel helistanud ja Hanna oli tal vahetult enne Kristofferi külaskäiku külas käinud. Klara oli aimanud, et Robin oli koos Kristofferiga millessegi segatud ja et see oli viinud Robini vastu puud sõites endalt elu võtma. Ingrid tõusis püsti ja kadus. Arvatavasti oli kuuldu tema jaoks liiast. Kui Hannale kohale jõudis, et Ingrid räägib telefoniga, kiirustas ta järele.

„Kiiret pole,“ ütles Ingrid. „Varsti näeme.“

„Kellega sa rääkisid?“ küsis Hanna.

„Ma vabandan, et ma olen vanamutt, kes oma nina teiste asjadesse topib, aga sa ei saa sellega omal jõul hakkama.“

„Põrgusse, kellega sa rääkisid?“

„Isakiga. Ta on teel siia.“

4. peatükk

Uni ei tahtnud tulla. Therese Cedergren vähkres ja vaatas selili magavat Kasperit, kes norskas, suu ammuli. Nad olid olnud koos kakskümmend kaks aastat. Rohkem kui poole naise elust.

Üks eriti tugev norsatus pani ta võpatama. Kasper töötas juba mitu aastat korrakaitsepolitseis. Täna oli mees saabunud koju pärast keerulist vahetust, kühveldanud söögi sisse ja siis teleka ette diivanile vajunud. Palunud tal oma kukalt ja õlgu masseerida. Loomulikult oli naine seda teinud. Ta oli masseerinud ja kuulunud, kuni mees jahvatas noortest ja nende käitumisest. Therese sai aru, et mees liialdab. Luutsinapäev ei olnud juba ammu sedasorti läbustamispüha. Võimalik muidugi, et ta enam ise ei teadnud.

Therese keeras teise külje ja vahtis seina. Luutsinapäeva paiku oli tal endal alati madalseis. Põhikooli lõpuklassides ja gümnaasiumis oli ta käinud sageli väljas pidutsemas, kuid ega ta igatsenudki kõige rohkem neid pidusid, vaid rahulikumaid aastaid pärast kooli lõpetamist. Neid inimesi, kes olid pärast kooli lõppu alles jäänud. Kuid viimati oli ta osalenud kümme aastat tagasi. Enne Lucase sündi, kui tal oli ainult Wilma. Teda ei kutsutudki enam. Tema vabandustest oldi tüdinetud.

Järgmisel aastal saab Wilma kolmteist, arvatavasti tahab ise sõpradega ringi joosta. Täna õhtul oli tüdruk läbi ajanud ema

ja noorema vennaga. Nad olid teinud popkorni ja süüsnud seda Harry Potteri filmi esimest osa vaadates. Lucas oli kõigest seitsmene, kuid väitis kaljukindlalt, et tema klassist olid kõik seda juba näinud. Wilma oli näinud kõiki osi mitu korda ja hakkas tegelikult juba tüdinema, ent talle meeldis koos vennaga vaadata.

Loodetavasti ei näe Lucas õudusunenägusid. Therese kuulatas helisid poisi magamistoast ega kuulnud midagi.

Veel üks norsatus Kasperilt pani ta vihaselt tekki pealt heitma ja üles ronima. Ta ei oodanud järgmist päeva. Pesuhunnik oli tohutu ja maja oli vaja koristada ning see kõik oli nii palju raskem, kui ta ei saanud magada. Aga kui ta läheks kööki, sööks ühe banaani ja soojendaks veidi piima, õnnestuks ehk hiljem magama jääda.

Therese peatus Lucase toa ees, lükkas ukse ettevaatlikult lahti. Lucas lamas, kaisutades oma Supermani-tekki, nagu oleks see koletis, kes tal on õnnestunud alistada. Nägu oli enesekindel ja rahulik. Therese naeratas, möödus Wilma toast ning jõudis kööki.

Alles oli vaid üks banaan ja Kasperil on seda hommikusöögimüüri juurde vaja. Therese avas külmkapi ja valas klaasi poolest saadik piima täis, enne kui tõstis selle mikrolaineahju. Kui ta liiga palju jookis, ärkaks ta pissihäda peale üles. Köögi aknalaua seisis inglitega küünlajalg, mille ema oli talle kinkinud. Kui Mikael oli viie-kuueaastane, oli ta nurunud, et saaks selle kokku panna. See polnud tal õnnestunud ning pettunult lükkas ta küünlajala ümber. Ema oli selle lõpuni kokku pannud ning lubas poisil lohutuseks süüdata väikesed teeküünlad. Vend oli suurisilmi inglaid vahtinud ning võlutult käsi kokku löönud, kui need ringi tantsima ja kelli helistama hakkasid. Nagu liigutaks neid võluvägi.

Therese pilgutas silmist pisarad. Kakskümmend aastat oli möödunud ajast, kui Mikael kadus, ja igatsuse tugevus oli üllatav. Igal jõululaupäeva hommikul oli vend ta äratanud, et nad võiksid koos köögilauale pandud kinke avama minna.

Mikrolaineahi tilises ja Therese vandus, et ei olnud jõudnud seda enne välja lülitada. Ta püsis liikumatult ja kuulatas. Paistis, et keegi ei ärganud. Ta tõstis piimaklaasi välja, segas ja jõi. Kiire tualetikülastuse järel pöördus ta tagasi voodisse. Kell lähenes keskööle, sellegipoolest ei suutnud Therese vastu panna ning vaatas mobiili. Mitte ühtegi sõnumit ega vastamata kõnet emalt. Ema elas endiselt Rälla majas, kus Therese ja Mikael üles kasvasid, ja ema oli põhjuseks, miks Therese polnud kolinud kaugemale kui Kalmarisse. Tundus võimatu jätta ema päris üksipäini.

Therese oli talle pärast Lucase voodissepanekut helistanud, et küsida, kas ta on politseist midagi kuulnud. Ikka veel polnud, kuigi luustikutükid leiti Mittlandsskogeni metsast juba kaks nädalat tagasi.

„Ma ei usu, et see on Mikael,“ oli ema öelnud samamoodi nagu igas telefonikõnes neil päevil. Ema oli veendunud, et Mikael on elus. Therese polnud. Tema lootis nüüd vaid lõpuks vastuseid saada. Ei saanud olla juhus, et leid oli tehtud just Mittlandsskogeni metsas. Seal oli Mikael koos sõpradega pärast kooli lõpetamist ööbinud. Mikael poleks ealeski nii palju aastaid eemale hoidnud nendega ühendust võtmata. Therese'i oleks ta ehk tagasi vaatamata maha jätnud, kuid ema küll mitte kunagi.